

Fulls de la Revista

Sumari

Nàufrags

SÍLVIA SOLER GUASH

De roses i altres flors

ORIDES FONTELA

Poesia d'imatges

ALBERT CAROL

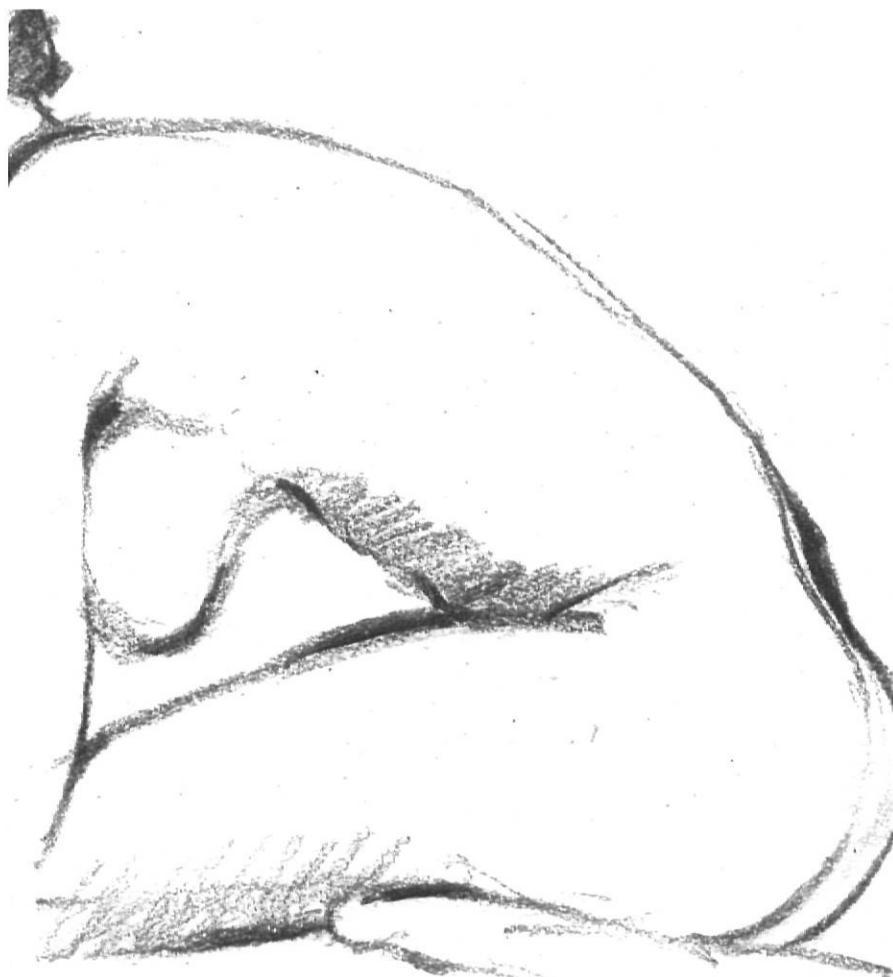
Marques de biblioteca

CARLES SAPENA

Lluís Blanco Artizà,

il·lustrador d'aquests Fulls, va néixer a Palafrugell l'any 1953, però actualment resideix a Tossa de Mar (la Selva). Va ser deixeble de Farré Rabal i Lluís Gómez Buhigas. Forma part del col·lectiu artístic Noves Realitats i és membre fundador del grup Reraguarda, d'artistes de l'Alt Maresme i la baixa Tordera. Les obres reproduïdes són part de la sèrie anomenada «Femení Singular», que consta de 100 dibuixos al carbonet.

BL
AG
00

Nàufrags

Sílvia Soler Guasch

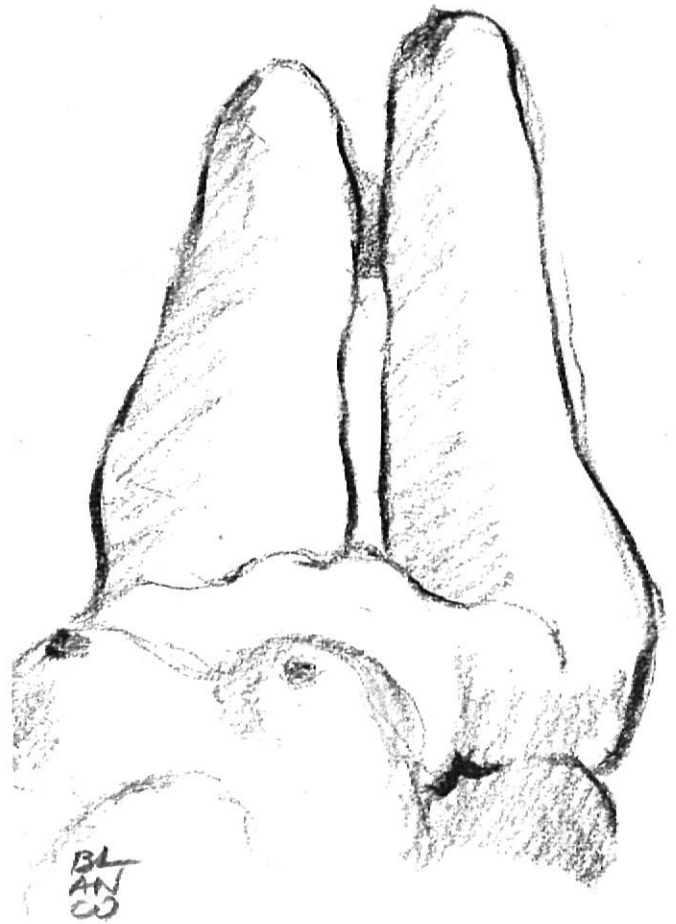
Tradicionalment, les festes de final d'estiu es convertien en records perdurables. Gairebé en el mateix moment que es donaven per acabades, quedaven embolicades amb paper de seda i lligades amb una gran llaçada i anaven a parar al magatzem dels records. L'estiu següent, o l'altre, o al cap de deu anys, una nit qualsevol, els estiujants acabarien recordant moments viscuts i aleshores obririen les portes del magatzem i triarien un dels paquets de colors vistosos. «I aquella vegada que...?», diu algú. Es desfà el llaç, es desem-

bolica la capsa, s'obre i... txan! apareix l'instant capturat.

L'endemà de la festa, o l'altre a tot tardar, les cases s'anirien buidant i la urbanització quedaria en silenci. Allà on hi havia llum, rialles, bicicletes, tovalloles, ronquets, gelats, música, vermut blanc, confidències i jocs de taula... ara només hi hauria hivern.

Aquell estiu, els Julià i els Oliver havien decidit sopar junts abans d'anar a la festa. No era gens estrany tenint en compte que tenien les cases l'una al costat de l'altra i que tant els matrimonis com els fills s'avenien molt. Tot i així, l'Ignasi Oliver tenia la sensació d'haver insistit massa. No acabava d'entendre com, després de tants anys, i essent tan amics, el vell desig encara feia una revifada. Aquell estiu li havia semblat que els ulls de l'Elisa el seguien a tot arreu i que, massa sovint, les mirades s'havien creuat aturant-se un segon que amenaçava amb allargar-se.

Però, com sempre, com cada any, no hi havia prou temps per preocupar-se. El mes de vacances s'acabava de seguida, amb un sospir, i en tornar a casa, aquelles sensacions d'estiu quedaven submergides en els dilluns, les reunions, el pont aeri, el bàsquet del nen, els dinars a casa dels sogres. La rutina s'empassava la mirada acollidora de l'Elisa, i les seves espatlles seductores, la seva veu greu, i la seva manera de pronunciar Ignasi, amb la essa allargada. L'hivern era la vida real, el que comptava, i l'estiu era un parèntesi semifantàstic que es fonia de seguida. L'Elisa pertanyia al món irreal de l'estiu i mai no se n'havia escapat. Estava gairebé segur que ella es trobava en una situació similar. Per descomptat que no n'havien parlat mai, però de vegades sentia que el desig que sortia d'ell i arribava a tocar la seva pell suau amb la punta dels dits, tenia un camí de tornada. No hi havia res de perceptible, i la majoria de les vegades era fàcil pensar que es tractava simplement d'un corrent de simpatia entre tots dos. Un corrent que circulava esquivant el marit d'ella i la seva pròpia dona, la resta de matrimonis amics, el seu fill i les filles d'ella. Un corrent subterrani i humit que, si mai hagués sortit a la superfície, causaria sense remei una avinguda d'aigua que ho destrossaria tot al seu pas. Per això ni ell ni l'Elisa no ho permetien. Per això no hi havia hagut mai, en tants anys, ni una sola paraula que pogués confondre, ni una passejada privada, ni una capbussada inofensiva a la piscina. Al contrari: entre ells dos hi havia un escrupolós respecte per la distància mínima. No es permetien ni un contacte lleu, per innocent que fos. Es limitaven, i en tenien prou, a compartir totes les

estones que podien, envoltats i protegits per les seves famílies, a escoltar-se en les converses frívoles o serioses, a mirar-se breument als ulls quan era socialment correcte. Aquella nit, la nit de la festa de final d'estiu, els Julià i els Oliver van sopar junts. L'Elisa duïa un vestit blanc que li deixava l'esquena al descobert. Li havia costat massa decidir-se i mentre es mirava al mirall una vegada i una altra, emprovant-se tota la roba que tenia a l'armari, s'ho havia recriminat amb duresa. No calia mirar-s'hi tant per una festa d'estiu. El seu marit la va convèncer que aquell vestit lligat al clatell era l'escollit, però ella trobava que l'escot de l'esquena potser era massa audaç, com una confessió pública del seu desig d'agradar.

Les dues famílies van compartir sopar i conversa al jardí. Feia una nit perfecta, càlida, però sense xafogor, amb un cel net com un paper de xarol negre. La llum minvant desprenia una llum tan clara que no els va caldre encendre tots els fanals.

L'Elisa va seure al costat del seu marit, enfront de l'Ignasi. Li costava seguir la conversa sobre l'educació dels fills, tot i que l'interessava, perquè s'havia de concentrar a no deixar reposar la mirada quan coincidia amb la d'ell. Feia tant de temps que li agradava que havia deixat de

donar-hi importància. Era com un joc més de les vacances, que no interferia en la seva estable relació de parella, ni en la seva confortable vida familiar, ni tan sols en l'excel·lent amistat que la unia a la dona de l'Ignasi.

Després de sopar, van anar tots junts al jardí comú de la urbanització, guarnit per a l'ocasió amb fanalets de colors i espelmes enceses. A l'entrada els esperaven dues noies: «Tothom ha d'agafar un paper de dins d'aquesta capsa. Hi trobareu escrit un nom i haureu de trobar la vostra parella per poder ballar el vals que encetarà la festa». Ho van fer, disciplinats i entre rialles. Cadascú va mirar quin nom hi havia escrit al seu paperet sense que els altres poguessin veure'l. Al cap d'una estona, per megafonia, una veu d'home va anunciar que el ball era a punt de començar: «Quan compti fins a tres, heu de posar-vos a cridar el nom de la vostra parella». I així, en un moment, el jardí es va convertir en un enrenou ple de xiscles: «Caputxeta? Sóc el teu llop!», deia un adolescent alt i escardelenc. «Qui és el sol?», preguntava una lluna ja madura, mudada amb collaret de perles.

L'Elisa havia desplegat una altra vegada el seu paper, per confirmar que amb les presses, no s'hagués confós quan ho havia llegit per primera vegada. Amb lletres

separades i clares va poder llegir *sorra*, i entre parèntesis, la parella que li calia buscar: *mar*.

Es va barrejar amb la gentada que corria d'una banda a l'altra, topant els uns amb els altres i fent grans escarafalls quan trobaven la persona que buscaven: «Éts la música? Jo sóc el silenci».

Ella no cridava cap nom. Es movia sigil·losament observant els altres.

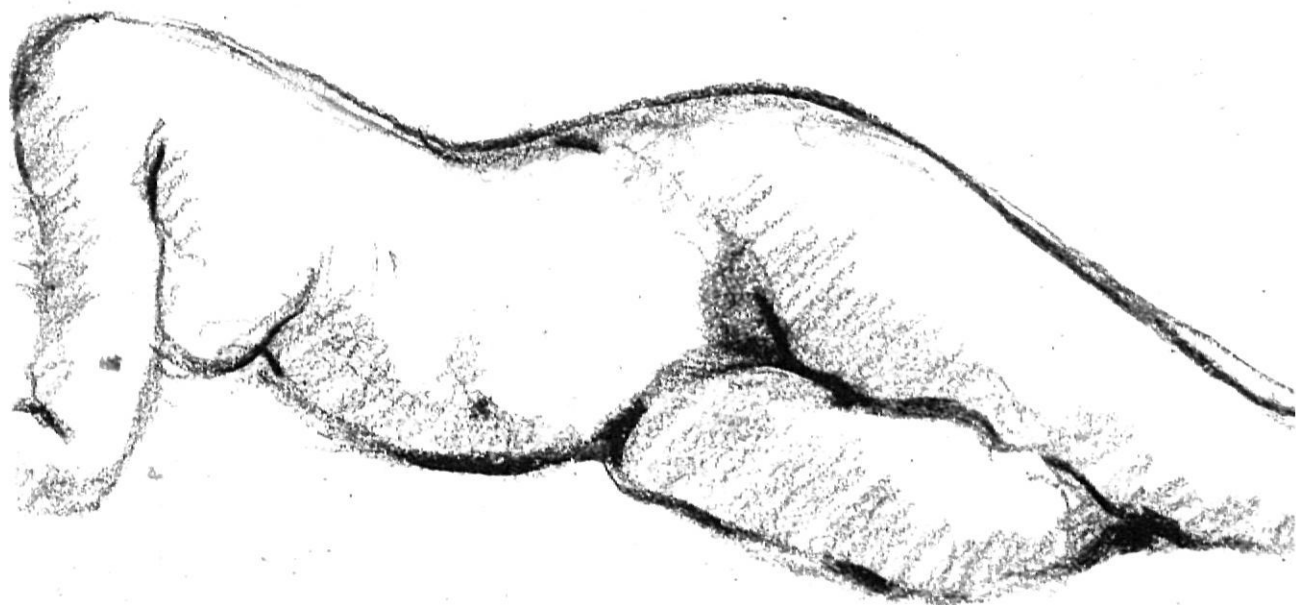
I, tot d'una, a una distància de cinc o sis metres, va veure l'Ignasi que feia el mateix que ella.

Amb aquella il·luminació matisada dels fanalets i les espelmes, li va semblar que les seves faccions eren més dolces, gairebé infantils. I llavors va sentir que deia: «Sóc el mar». Ho va dir tan fluix que gairebé no es va sentir, però ella, l'Elisa, li havia pogut llegir els llavis.

El mar. Ell era el mar.

Es va quedar quieta, en silenci, guardant encara el paper a la mà dreta. Va prémer el puny i va notar com el paper s'arrugava. Hagués volgut que es desfés, que no hagués existit mai el paper, ni el joc, ni la festa de final d'estiu.

L'Ignasi s'anava acostant i tornava a preguntar, tímidament: «Algú és la sorra?»

BL
AN
CO

Va avançar fins a quedar situat enfront d'ella i li va adreçar un somriure amable: «Encara no has trobat la teva parella?». L'Elisa feia anar el seu cervell de pressa, provant de trobar una sortida.

Finalment, va agafar aire i va dir: «Sóc jo».

L'Ignasi ja passava de llarg, però es va aturar com enrampat.

«Perdona, ¿què has dit?». La mirava, i els ulls se li encenien. «Què has dit?». «Que la sorra sóc jo». La veu li naixia esquerdada i ni tan sols va poder sostenir-li la mirada mentre ho deia.

Després ja tot va anar molt de pressa. El vals giravoltava i ella es deixava portar amb els ulls tancats. La mà esquerra d'ell li encerclava la cintura i va notar el seu contacte damunt la pell de l'esquena. Un punt d'escalfor que guanyava intensitat i amenaçava amb cremar-la. Ell llençava la mirada a l'infinit, ignorant l'olor dels seus cabells, que insistia a embolcallar-lo sense compassió. L'Ignasi sentia la força de les onades que l'empenyien cap a la platja. Volia arribar-hi, acaronar-la, llepar-la.

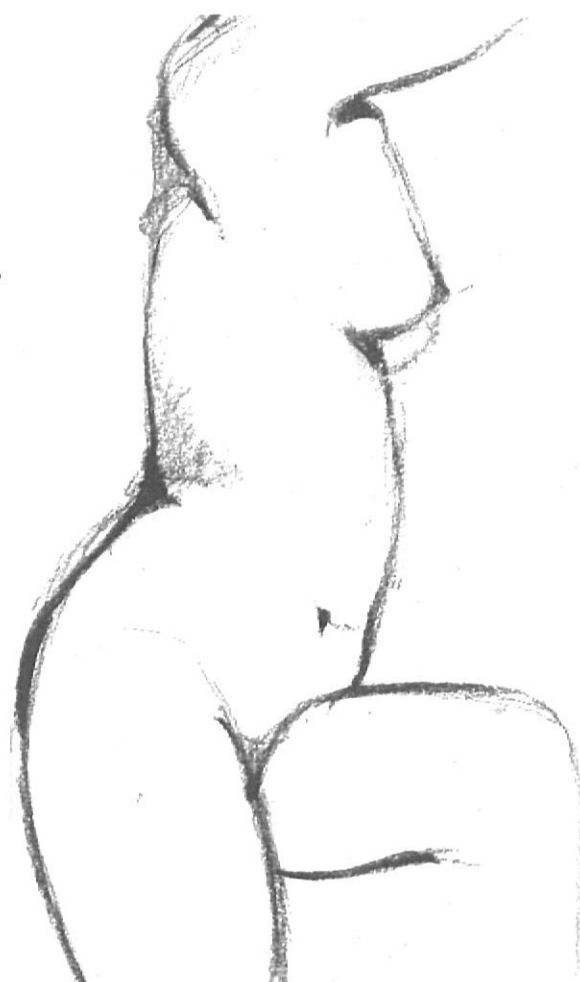
Les flames de les espelmes ballaven el vals i els fanalets tremolaven damunt dels seus caps. I llavors, al mateix moment, com si haguessin sentit tots dos una veu que els convidés, van separar-se una mica i es van mirar. I van quedar suspesos en aquells segons que s'allargaven com si fossin dies, mesos, anys. Tots aquells estius que s'havien intercanviat llambregades furtives, que havien intuït el desig de l'altre, van quedar presos en aquell instant.

L'Elisa va saber que si ell pronunciava les paraules temudes, ella cediria. L'Ignasi va sospitar que si movia un sol mil·límetre els seus dits per l'esquena d'ella, no podria aturar l'abraçada. El vertigen els va obligar a minvar la velocitat del ball. Ja no dansaven, ara s'arrapaven l'un a l'altre com dos naufrags enmig d'un temporal.

Queien llamps i trons en aquella plàcida nit d'estiu. La música, les veus, tot semblava allunyar-se. Ella el mirava entre la súplica i l'aire, ell la mirava entre el foc i la calma.

I aleshores, la música es va acabar. El vals va emmudir i tot es va aturar. Van agafar alè tots dos en un mateix sospir. Després van recompondre el somriure, es van agafar de bracets amistosament, i van tornar al racó on els esperaven les seves famílies. Van recórrer aquells metres amb el pas insegur, com aquell que ha estat a punt de rellescar per un precipici i a l'últim moment ha tingut els reflexos prou ràpids per agafar-se a una branca.

Els nanos els van abordar amb rialles i empentes. La conversa festiva els va engolir i una onada gegañit va pas-

sar pel damunt d'ells dos, d'aquells minuts que havien habitat un món diferent, i tot va tornar a quedar net.

Ni el marit de l'Elisa ni la dona de l'Ignasi van intuir que havien estat passejant arran de l'abisme. Ni les filles de l'Elisa ni el noi de l'Ignasi haguessin pogut imaginar que un terrabastall havia amenaçat les seves vides plàcides. Cap de les persones que participaven en aquella festa no s'havien adonat que dues persones havien viscut per un moment el perill de rodolar per un pendent sense final.

Només ells dos sabien que no es tornarien a abocar mai més al buit, simplement perquè cap dels dos no volia tornar a sentir vertigen. I, tanmateix, aquells instants que precedeixen la caiguda, intensos i bells, commovedors, quedarien capturats a la memòria.

La festa va continuar omplint-ho de normalitat. Les converses van fluir amb naturalitat, les rialles van recuperar el so habitual i, al final de la nit, van repetir el ritual de cada any, acomiadant-se fins l'estiu que ve i desitjant-se un bon hivern.

L'endemà, l'Elisa va fer les maletes, l'Ignasi va recollir les joguines del seu fill escampades pel jardí. Van plegar els para-sols, van guardar les gandules al sostremort.

L'un i l'altra van marxar amb la sensació que es des-cuidaven alguna cosa.